

Από τον Θάνατον εις την Αθανασίαν, μακαρίου Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Έργα Γέρ. Ιωσήφ](#)

«Όταν δε το φθαρτόν τούτο ενδύσεται αφθαρσίαν και το θνητόν τούτο ενδύσεται αθανασίαν, τότε γενήσεται ο λόγος ο γεγραμμένος· κατεπόθη ο θάνατος εις νίκος. Πού σου, θάνατε, το κέντρον; πού σου, άδη, το νίκος;» (Α΄ Κορ. 15, 54-55). Διακονούντες τοίς διαβολικοίς επιτάγμασιν οι άνθρωποι κατεδίκασαν τον Θεάνθρωπον εις θάνατον, αυτός δε ανταπέδωκεν εις αυτούς διά της αναστάσεως

την αθανασίαν. Διά του σταυρού του ο Κύριός μας κατεδίκασε και κατέστρεψε τον θάνατον, διά δε της αναστάσεώς του ανέβλυσε την αθανασίαν και εις το παρόν και εις την αιωνιότητα. Η αθανασία κατέκλυσε και τον άνθρωπον και όλους του τους κόσμους. Το κεντρικώτερον θαύμα της όλης θείας οικονομίας είναι η ανάστασις του Κυρίου μας, διά της οποίας η ανθρωπίνη φύσις ωδηγήθη τελεσιδίκως και οριστικώς εις την αθανασίαν, ώστε να γίνη φοβερά και εις αυτόν τον θάνατον. Προ της αναστάσεως του Κυρίου ο θάνατος ήτο η δευτέρα φύσις του ανθρώπου. Είχομεν οι πάντες συνηθίσει τον θάνατον ως κάτι το φυσικόν, και μόνον με την ανάστασιν του Χριστού ήλλαξαν τα πάντα. Όστις πλέον ζη διά της πίστεως εις τον αναστάντα Χριστόν, ζη υπεράνω του θανάτου· δεν αποθνήσκει πλέον, αλλ' απλώς απεκδύεται το ένδυμα του σώματός του, διά να το επανενδυθή εκ νέου άφθαρτον κατά την ημέραν της δευτέρας παρουσίας. Προ της παρουσίας του Κυρίου μας ήτο φυσικόν εις τους ανθρώπους να είναι θνητοί, μετά όμως την παρουσίαν και ανάστασίν του έγινε φυσική δι' αυτούς η αθανασία. [\(περισσότερα...\)](#)